

Héjj Szabolcs (1944–2024)

2024. november 27-én, rövid szenvedés után, életének 81. évében elhunyt Héjj Szabolcs aranyokleveles erdőmérnök.

1944. február 1-én Debrecenben született. Édesapja Héjj János erdőmérnök, édesanyja Lengyel Olga. A család ekkor még Kárpátalján élt. A háborút követően a Dunántúlra (Mór, Pusztavám, Csákvár) költöztek. Verőce 1957-től lett otthonuk. A középiskolát Vácon végezte, ahol kitűnően érettségizett.

Tekintettel arra, hogy dédapja, nagyapja és édesapja is erdőmérnök volt, nem meglepő, hogy az érettség után Sopronba, az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára jelentkezett.

1963-ban kezdte meg tanulmányait. Hamarosan beilleszkedett az egyetemi polgárok életébe, évfolyamtársaival és az idősebb firmákkal is jó kapcsolatba került, aktívan bekapcsolódott a már éledező „selmeci hagyományok” ápolásába. Jó kapcsolatokat épített ki kollégáival, mindenki tisztelte, szerette. Nem véletlenül választották valétaelnökké.

1968-ban vette át erdőmérnöki diplomáját. Első munkahelye a MÉM Erdészeti Hivatal Budapesti Állami Erdőrendezőségi volt, ahol üzemtervezőként tevékenykedett.

1971-ben áthelyezték az Ipolyvidéki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdasághoz, ahol gyakorlatilag nyugdíjazásáig dolgozott. Szakmai állomásai: Romhányi Erdészeti fahasználati műszaki vezető, majd erdészetvezető, Nagymarosi Erdészeti erdészetvezető helyettes, Váci Műszaki Erdészeti vezető, Műszaki Üzem Igazgatóság üzemigazgató helyettes, Váci Szolgáltató és Vasútüzem vezetője.

Közben folyamatosan képezte magát: vasútüzem-vezetői vizsgát tett, felsőfokú erdő – és kárértékszámítási tanfolyamot végzett.

1975-ben megházasodott. Két gyermeke és egy unokája született.

1987-ben munkája elismeréseképpen Kiváló Dolgozó kitüntetést kapott.

1992-ben szívinfarkttal kórházba került, majd 1993-ban rokkantsági nyugdíjba helyezték. Nyugdíjasként 2001-ig a FM Erdőrendezési Szolgáltatánál archív üzemtervtárosként foglalkoztatták.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1968 óta volt aktív tagja.

Nyugdíjasként több ideje maradt kedvenc időtöltésére, a tarokkjáték művelésére. Országos szinten feleségével együtt több versenyen vettek részt, és több kiemelkedő eredményt értek el. Sok időt

töltött szeretett feleségével, unokájával és gyermekeivel. Barátai, tisztelői, kollégái nagyszámú részvétele mellett helyezték örök nyugalomra a verőcei temetőben 2024. december 17-én.

Héjj Botond

Tóth Lajos (1959–2024)

Tóth Lajos 1959. október 17-én született Szerencsen. Az általános iskolát szülőföldjén, Bekecsen végezte. 1978-ban Sopronban a Roth Gyula Erdészeti Szakközépiskolában érettségizett, és szerzett középfokú erdész képesítést. Még abban az évben felvételt nyert az Erdészeti és Faipari Egyetemre Sopronba, és így az egyéves sorkatonai szolgálat letöltése után, 1979-től kezdte meg egyetemi tanulmányait az Erdőmérnöki Karon.

Szakmai érdeklődési köre az alkalmazott számítástechnika volt. E témakörben TDK-dolgozatokat is készített, részt vett az Erdőrendezéstani Tanszéken folyó kutatómunkákban, és a diplomatervének alapját is ez adta, melyet ugyanezen a tanszéken készített.

1984-ben, éppen 40 évvel ezelőtt állt munkába az Északerdő Zrt. jogelődjének, a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnak a központjában, erdőmérnök gyakornoki munkakörben. 1985-ben közgazdasági előadóként folytatta munkáját, egy évvel később számítástechnikai csoportvezető lett.

1997-ben a Miskolci Egyetem Gazdaságtudományi Karán közgazdasági szakokleveles mérnök végzettséget szerzett.

1999-től a Kontrolling és Informatikai Osztály vezetésével bízták meg, majd 2002-től az immár önálló osztályként működő Informatikai Osztály élére nevezték ki, melyet 2024. nyár elejéig, megbetegedéséig vezetett.

A számítástechnika fejlődésének halálán az erdőgazdaság teljes számítógépes rendszerének megtervezését, kialakítását, telepítését, üzemeltetését, karbantartását vállalta fel.

Precíz és lelkiismeretes munkájának köszönhetően került először számítógép a vállalat infrastruktúrájába, bevezetve ezzel a számítógépes munkafolyamatok, programok használatát.

Szakirányú végzettségeinek köszönhetően a szakmai feladatok, többek között az erdőhasználat, erdőművelés, erdőtervi nyilvántartás, számlázás, készlet- és tárgyeszköz-nyilvántartás, bérelszámolás folyamatok biztosításához kerültek bevezetésre célszoftverek az Ő irányításával. Ki-

tartó munkája révén egyre több folyamatnál lett elengedhetetlen a számítógéphasználat, aminek köszönhetően 1998-ban az Északerdő Zrt. (akkori BEFAG) központi irodaépülete számítógépes hálózati infrastruktúrájának tervezése, kiépítésének koordinálása is az Ő nevéhez fűződik, ami jelenleg is biztosítja a számítógépek közötti adatátvitelt.

Vezetésével valósult meg az erdészeti igazgatóságok internetellátása, a telephelyek összekötése, a társaság mobiltelefonos flottájának bevezetése is.

Programozói ismereteit és szakmai jártasságát minden területen bizonyította. Munkája során mindvégig az a cél vezérelte, hogy megbízható és biztonságos informatikai háttérrel biztosítsa az erdőgazdaság számítógépes felhasználói számára.

A több mint két évtized alatt, amelyben én is vele dolgoztam, szép számmal adódtak nehéz időszakok csakúgy, mint izgalmas fejlesztések, csapatot összekovácsoló nagy feladatok.

40 évnyi erdőgazdálkodási, számviteli, pénzgazdálkodási és munkaügyi folyamatok informatikai támogatása terén végzett kiemelkedő szakmai munkájának elismerésül, 2023. augusztus 20. alkalmából Magyar Ezüst Érdemkeresztrel tüntették ki.

Közösségi szerepvállalása is példaértékű volt, 1983-tól az Országos Erdészeti Egyesületnek, az egyesület Informatikai Szakosztályának és az ÉSZAKERDŐ Zrt. Dolgozói Szakszervezetének aktív tagja volt, ahol éveken át sportfelelős tisztséget látott el.

Választott tisztségviselőként, 1993-tól 2023-ig, 30 éven keresztül vett részt az Északerdő Zrt. Felügyelőbizottságának munkájában, a társaság munkavállalói tagjaként.

Jómagam 22 évig voltam Lajos közvetlen munkatársa, és bátran merem állítani, hogy nincs a kollégák között, aki ne jószándékú, lelkiismeretes, precíz, segítőkész, végtelenül udvarias embernek ismerte volna.

Csapatunk meghatározó alakja, az összetartások, kirándulások, rendezvények kulcsfigurája, csupaszív közösségi ember volt. Munkája és családja mellett szakított időt a „játékra” is, kosárlabdázott, teniszezett, vadászott, imádta az oldtimer Pannónia motorját, és az ERDŐT, a csupa nagybetűs ERDŐT.

Alig egy hónap múlva mehetett volna nyugdíjba, hogy a bekecsi szőlőtőkék között pihenhesse ki a fáradtságos éveket, szeretett családjával körülvéve.

Igazságtalan, hogy most itt állunk. Jó érzéssel emlékszünk rá, reméljük, hogy tudta. Nehéz szívvel búcsúzunk a kollégától, a barátától, a szerető családapától, az embertől, akinek nagy szíve volt... Hiányozni fogsz, Lajos! Nem felejtünk el!

Nádasdi Szabolcs